

Gustaf den tredjes död,
klagad för Alma. Imitation
efter Ossian. Af Jacob
W...

Wallenius, Jacob,

1700-1829 81 Ca gust III Br. 1792

National Library
of Sweden

Yitt br.
Yess kyl
(Bv)
Must. III

o

GUSTAF DEN TREDJES

D ö d,

Klagad för Alma.

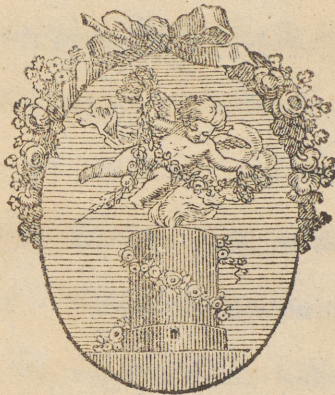

Imitation efter Ossian.

A f

J A C O B W A L L E N I U S.

Greifswald,

tryckt hos A. F. Röfe. 1792.

Sv. Saml.
Vitt. Sv.
Vers. Kgl.
Gust. III
(er.)
1792
1700-1829

a

JUSTITIE DEN TREDJES

D ö d

Risgärd för Alms.

Imitation efter Olfian.

AV

JACOB WALLINUS

Griffenfeldt.

trycker hos A. F. Röde 1792.

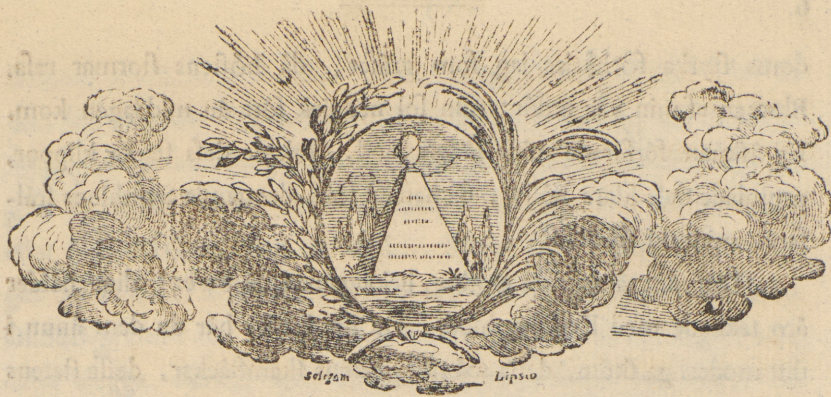
Erinran till Läsaren.

Mätte ej detta utbrott af den imärtefullaste bedröfvelse dömas af en hård och kall kritik! Den som känner Ossians höga men tillika enkla skriffätt, skall finna svårigheten att i ett ännu fattigt språk efterfölja honom. Författaren upläste några strödda öfverfättningar för ett ungt fruntimmer i Stockholm förleden höst, och fann att hon förstod Carthon, ett af de skönaste Ossianske skaldstycken. Sådan var anledningen att tillegna hånne detta ark; kanske den enda likheten jag hunnit upnä, ty det är bekant att flera fånger äro skrifne till Malvina, som måste hafva ägt samma öma hjerta och

upmärksamhet som Alma. Förlåte hon att jag under detta namn uppenbarat min högaktning och vånskap! Endast några exemplar blifva aftryckte till utdelning ibland få vänner. Af ingen annan orsak, än till underdånigsta efterlefnad af den nyaste tryckfrihetsförordningen, undertecknas mitt namn. Detta torde hafva varit nödigt att erinra, så väl om min affigt, som till förklaring af början till detta vågfama försök.

M

Förmörkade äro dina skönaste dagar, ömt älskade dotter af Wellgjör! Fly i din unge makes säkra famn: hafsta i din vördade Faders darrande armar, o Du som gret öfver Carthons fall. Stridare än då skola nu dina tårar ströma. Redan bleknar ditt ansikte. Din drägt är natt. Din snöhand framkallar ej mera nöjets väklingande röster; ljudet af din näktergaliska sång dödde. Han är ej mera vår: **GUSTAF.** —

Skall ditt namn med förtviflande smärta hädanefter nämnas? Swithiods ära, Europas störste Konung, Ljus i vår mörka värld! Du lyfte och försvann, likasom uti midnattens djup en stråle genomfar öknarne. Den ensame vandraren såg dig: då upgick glädjen i hans själ; Du sjönk i tjocka moln: han sönderrifver sina fötter i törnen, och ser ej hvar han går. Jag är denne vandraren, medlidande Alma: mitt ljus var **GUSTAF.** Mina ögon förblindas af gråt, mitt hufvud är böjdt till jorden: ingen förmår det uprätta. Uti min ung-

doms styrka förhårtas jag som gråfret, då höstens stormar rafa. Bloman af min vår utdör: min sol nedgick förr än middagen kom. En åsknatt förfårade mina faders land, skakade defs starka klippor, grumlade defs klara böljor, då han så föll, det gamla Swithiods frälfare, midt uti sin kraft.

Dölj ditt tårdränkta ansikte, beklagansvärda Swea! dine háfder äro teknade med Konungablod. Du har burit, bär du dem ännu i ditt moderliga sköte, dessa mänskighetens skamfläckar, dessa statens nidingar, dessa affällingar från trohet och ära som fordom dina barn utmärkte? Fall! de hafva dödadt din Konung och Herre. (Hans arm var så stark, hans hjerta så känslömt, hans snille så lågande.) Skaka ditt ålderböjda hufvud, slå ut dina silfverlockar, att dina misfoster kastas till skyn; och, då de i afgrunden återfalla, skall deras minne förgås, eller af kommande sekler förbannas.

Låna den svagaste skymten af ditt snilles ljus o Ossian! din lutas klagande kan ingen härma, du som i ålderdomens dystra skuggor har sjungit Carthons och Cleffamors och Oscars död: du som prifade Fingal, Morvas Konung, den störste af sin tid; min hjelte är större än Fingal.

Sex och fyratio gånger hade vintren återkommit och utbredt sin hvita flöja öfver jorden, sedan den skönaste af cedrarne uprann. Han växte, frodades, blef skuggrik, stark. Hans konungliga hufvud räckte up till skyn. Buskarne som honom omgáfvo, fruktade inga stormar; han stod dem alla. Insekter krålade vid hans rot; de ströddes. Giftiga ormar flingade sig omkring hans friska stam; de hvåste och tvinade. Orkanen ville nedrycka hans krona; hon darrade icke. Men nu ligger skogens prydnad på marken: defs högd och skönhet

Skönhet äro ännu synbarare. Bofven ristade hemligen des sida: lifvets saft torkade. Se örnen! driftigt svingade han up till en oförlig högd; en mordisk pil genombårade hans bröst, då han nöjd och glad sig nedlät till de smärre foglarne. Betrakta lejonet! det hvilar efter striden såkert, som det trodde, ibland sina ungar; lömskt sargas det af bakifrån lurande odjur: ack! det ligger där uti sitt blod. Odödliga GUSTAF! du var denna sköna cedren, denne driftige örnen, detta trygga, starka, ädla lejonet. Europa förjer och ryser: det beundrade dig, ditt folk älskade dig (dine hatare voro ej ditt folk.) Det goda hjertat slog för dig: det lefde i ditt tidehvarf; nu blöder det och förtåres vid smärtan af ditt mord.

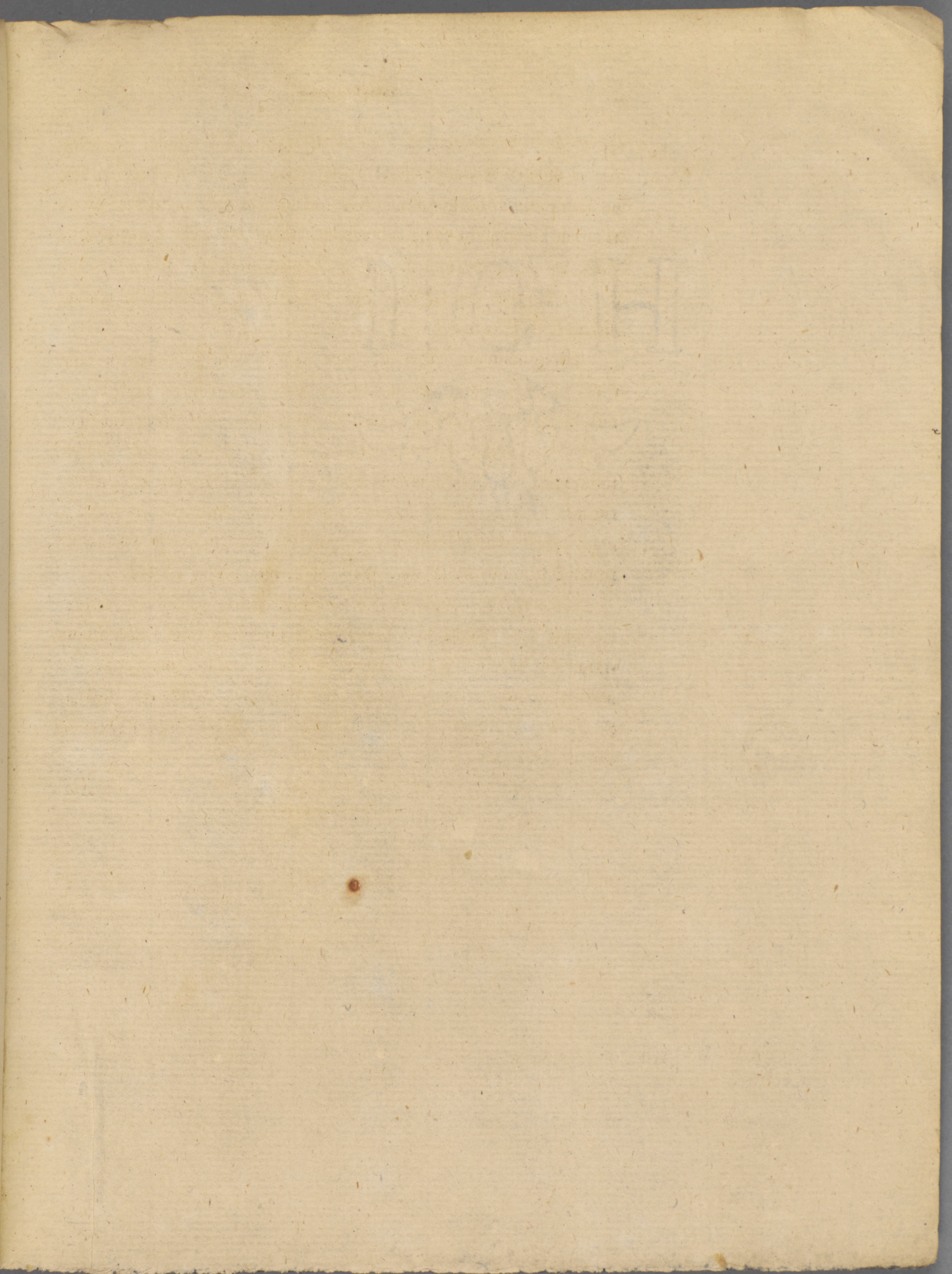
Ryslig var den midnatten; så djupt var alldrig mörkret: des vinge låg tung på mig allt till Strelas strand. Sönnen tryckte mina ögonlock; sansas bild låg därunder. Hastigt upfor jag då förrådarens bly sjönk till Din njure, hämnare af Swithiod. Hvarest var Din skyddsängel, som ledde Dig genom Björkös och Svenskfunds lågor? Skulle Förfynens gunstling falla för nedriga förfåt? Men Du öfvervann dem. Öfvermånsklig var din styrka: Du föll ej. Tretton voro ditt lidandes dagar; för ditt folk voro de förkräckelsens, hoppets, förtviflans. Långsamt tårde smärtorna ditt lif, och så sjönk Du till stoft. Likasom blomstret för den vållade lian: ännu ligger det i sin skönhet och tyckes oförgångeligt; middagens hetta bränner: det bleknar, torkar och förgår. Himmelsk var din uplösning Fader! din sista blick var godhet, din sista suck välsignelse.

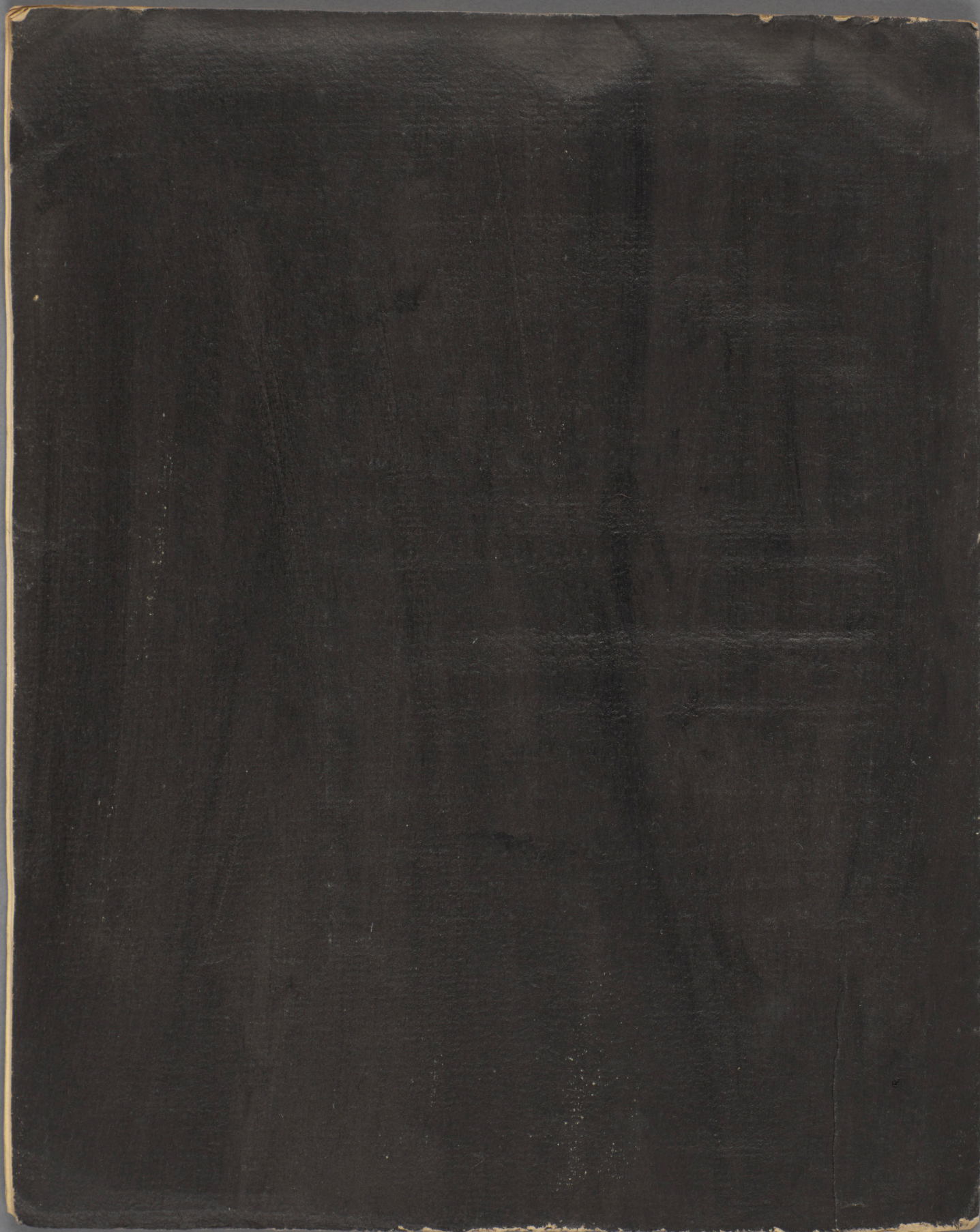
Tvånne lika välnader framtråda för min syn: GUSTAF ADOLPHS och GUSTAFS. Störste Konungar af Swithiod! hvarföre så blodige? hvarföre så djupa Edra får? — Du darrar svaga
Alma!

Alma! darra ej: de dygdiges hamn är icke förskräckande, Dragen i deras anleten se huru milde! Stilla: en flåkt genomfufar mitt öra, ljuf som sommarmorgonens. Ack! att ditt dån ville tyfina verldsbuller, och J blefven hos mig ålskade hjeltefuggor! Eder närvarelse är helig, manande till stora dygder. J flupaden uti Edra bästa år: Edert återrykte uppfyller alla sekler. Men nu förfvinna de; deras tröftande blickar öfvergifva mig.

Sånggudinnan, döende, lutar sig öfver sin ålsklings helgade urna. Det största snillet är icke mera jordens. Hvar är Talaren som smållte allas hjertan? hvar Statsmannen som vågde Europas öden? hvar Hjelten som tvåune rikens magt förgåfves trotsade? Hans flotflång är låg. Gråt! men han hör ej ditt snyftande; djup är de dödas fömn. Han är fri uti sin nya verld. Intet förlåt fäller honom, ingen otack hinner hans faliga högd. Tröft, gråtande Alma! låt denna vålgörande flråle frambyta: låt honom upgå i vår fljal.

Konungslige yngling, en annan GUSTAF ADOLPH! flort är ditt namn och lyfande, våra kommande dagars kårafte och enda hopp. Manna dig att gå Din flöre Faders hjelteban. Slå Hans flender till jorden; folkets kärlek omskyggar din ungdom. Frukta ej: flark är ditt folks arm, som hyllat Dig. Millioner ålska Dig, millioner ålskade GUSTAF.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

